

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IVK 23/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. S.	Pkt I wyroku: w dniu 4 września 2020 roku w K., woj. (...), działając z zamiarem pozbawienia życia wielokrotnie ugodził nożem W. S. (1) w okolice brzucha, lewego ramienia, lewego biodra, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronę	

		<p>i ucieczkę pokrzywdzonej, powodując obrażenia w postaci rany klutej 1 cm lewego ramienia oraz 5 cm lewego biodra, liniowych otarć lewego policzka, podbiegnięć krwawych górnej wargi, skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, - czyn z art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 2 września 2020 W. S. (1) i R. S. zamieszkujących w K. przy ulicy (...) odwiedził ich syn Z. S.. Z. S. jest osobą bezdomną i chętnie korzysta z pomocy udzielanej mu przez matkę zarówno w sprawach bytowych jak i urzędowych. R. S. nie był jednak zadowolony z odwiedzin syna i nie zgodził się, aby przyjąć go do domu, a co najwyżej pozwalał na to, aby Z. S. przenocował w piwnicy. Wobec takiego stanowiska męża W. S. (1) naszykowała dla ich syna posłanie w piwnicy, a kolejnego dnia udała się z nim załatwić sprawy w urzędach i u komornika. Gdy około godziny 14.00 W. S. (1) wróciła z synem do domu R. S. urządził jej awanturę, zarzucał, że poszła go zdradzać,</p>	<p>zeznania W. S. (1)</p>	<p>10V-11V, 251-253V</p>	

rzucił w nią miską, a syna odepchnął i wygonił z mieszkania. Tego też dnia R. S. próbował dusić się kablem, lecz W. S. (1) dwukrotnie zdejmowała mu ten kabel z szyi. Wieczorem W. S. (1) z obawy przed mężem postanowiła spać w odrębnym pokoju i nie zdejmowała z siebie ubrania, z którego korzystała w dzień. Jej mąż dalej okazywał niezadowolenie, wypowiadał groźby zabójstwa, które kierował do swojej żony, lecz ostatecznie poszedł spać. Następnego dnia, tj. 4 września 2020 r. około godziny 4.00 rano W. S. (1) obudziły odgłosy, z których zorientowała się, że jej mąż już wstał i poszedł do kuchni. Potem R. S. wszedł do pomieszczenia, w którym znajdowała się W. S. (1) niosąc z sobą nóż zawinięty w papierowy ręcznik. Wchodząc do pomieszczenia, w którym znajdowała się W. S. (1) R. S. włączył światło, wtedy W. S. (1) zauważyła, że ma on ze sobą przedmiot zawinięty w papierowy ręcznik. R. S. podszedł do siedzącej na łóżku W. S. (1) od tyłu, chwycił ją za szyję i przycisnął swym ciałem do łóżka. Gdy W. S. (1) zorientowała się, że jej mąż ma w ręku nóż zaczęła się szamotać, lecz nie zdołała się wyrwać z uścisku męża. R. S. zadał swojej żonie pierwszy cios

rękojeścią noża trafiając w twarz. Kolejne ciosy, których było kilkanaście zadawał już ostrzem noża kierując je w okolice brzucha W. S. (1). R. S. zadawał ciosy najsilniej jak potrafił. Dzięki temu, że W. S. (1) była okryta narzutą, pod którą wcześniej spała ostrze noża, którym zadawał ciosy R. S. nie dochodziło do powłok jej ciała. Jeden z ciosów doszedł jednak lewej ręki W. S. (1), na skutek czego doznała ona rany ciętej 1 cm na lewym przedramieniu. W. S. (1) próbowała się również bronić, chcąc wyrwać nóż z ręki męża, wtedy R. S. kazał się jej spowiadać i ugodził ją nożem w lewe biodro powodując ranę ciętą 5 cm. W. S. (1) cały czas próbowała się wyrwać z uścisku męża i w efekcie spadła na podłogę. Gdy R. S. się nad nią nachylił, ona jedną ręką chwyciła za rękojeść noża, drugą zaś wyprostowała jego palce zaciśnięte na nożu i ostatecznie wyrwała mu nóż z ręki i odrzuciła go pod wersalkę. Wtedy R. S. opuścił pomieszczenie i znalazł telefon żony, którym rzucił o podłogę, zaś W. S. (1) uciekła z mieszkania do sąsiadki T. T., która wobec krwawienia W. S. (1) zawiadomiła pogotowie ratunkowe. Oprócz wymienionych ran ciętych w trakcie tego zdarzenia W. S. (1) doznała linijnych otarć naskórka

<p>lewego policzka oraz krwawego podbiegnięcia górnej wargi. Obrażenia, których doznała W. S. (1) spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni. Impet większości ciosów nożem zadawanych przez R. S. stłumiła narzuta, którą w trakcie tego zdarzenia miała na sobie W. S. (1), dzięki temu ostrze noża przecięło jedynie materiał narzuty w kilku miejscach, lecz nie sięgnęło ciała W. S. (1).</p>			
<p>zeznania T. T.</p>	<p>16-16v, 253v-254</p>		
<p>Karta informacyjna z (...) ZOZ w K.</p>	<p>13</p>		
<p>Opinia lekarska</p>	<p>38</p>		
<p>Protokół oględzin miejsca i dokumentacja fotograficzna</p>	<p>4-6, 71-77</p>		
<p>Protokół oględzin rzeczy-narzuty i dokumentacja fotograficzna</p>	<p>114-114v, 180-182</p>		
<p>Opinia z zakresu badań genetycznych HE.B- (...)</p>	<p>157-161</p>		
<p>1.1.2.</p>	<p>R. S.</p>	<p>Pkt II wyroku: w okresie od daty dziennej bliżej nieustalonej w 1991 roku do dnia 4 września 2020 r. w K. i w Z., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną W. S. (1) w ten sposób, że będąc</p>	

		<p>pod wpływem alkoholu wszczywał awantury, podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała, szarpał za włosy, popychał, przewracał, kopał, podduszał, krytykował, poniżał, niszczył przedmioty użytku domowego – czyn z art. 207 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	Dowód	Numer karty	
<p>R. S. i W. S. (1) od 1964 roku pozostają w związku małżeńskim. Małżonkowie S. mają czworo dzieci w osobach: Z. S. lat 54, W. S. (2) lat 53, A. S. lat 53 i D. S. lat 43. Początkowo R. S. i W. S. (1) mieszkali w Z., zaś około 1993 r. przenieśli się do K.. R. S. już po zawarciu związku małżeńskiego nadużywał alkoholu. Od pewnego czasu ich związek małżeński przestał się układać. Małżonkowie S. z racji tego, że mieli rodzinę w Stanach Zjednoczonych odbywali tam podróże. W 1990 r. W. S. (1) wyjechała do Stanów Zjednoczonych na roczny pobyt w celach zarobkowych. Po powrocie W. S. (1) zachowanie R. S. wobec jego żony stało się negatywne i nacechowane było agresją zarówno słowną jak i fizyczną. R. S. miał fizyczną i psychiczną przewagę nad swoją żoną.</p>			

Często też nadużywał alkoholu i najczęściej pod jego wpływem dopuszczał się agresji fizycznej wobec swojej żony. Jego zachowanie polegało na tym, że groził żonie zabójstwem (mówił, że „jej flaki wypruje”), groził, że kupi kwas i ją obleje tak, żeby straciła wzrok, uderzał ją w różne części ciała, szarpał za włosy, przewracał i kopał. W czasie tego typu sytuacji R. S. dusił swoją żonę, aż traciła oddech. W sytuacjach, gdy R. S. był trzeźwy jego agresja była mniejsza i polegała przede wszystkim na wyzwiskach i poniżaniu oraz nieuzasadnionej krytyce. W trakcie awantur R. S. niszczył przedmioty użytku domowego. R. S. posądzał też swoją żonę o zdradę i w związku z tym urządzał jej awantury, podczas których zarzucał jej zdradę i wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. W czasie jednej z takich sytuacji R. S. zażądał, aby jego żona klękała przed nim, całowała „pasyjkę” i przyrzekała mu, że nigdy go nie zdradziła. W. S. (1) spełniała wszystkie takie żądania męża, a mimo to R. S. był niezadowolony i groził jej, że ją zabije. Taki stan rzeczy trwał do dnia 4 września 2020 r., tj. do czasu zatrzymania R. S. w związku ze zdarzeniem opisanym w pierwszej

części uzasadnienia (Lp. 1.1.1).			
1.1.3.	R. S.	Pkt III wyroku: w dniu 4 września 2020 roku w K., woj. (...), znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. B. F. oraz st. sierż. D. M. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ich słowami wulgarnymi, uznanymi za obelżywe - czyn z art. 226 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Po tym, gdy doszło do sytuacji opisanej w pierwszej części uzasadnienia (l.p. 1.1.1.) na skutek wezwania służb ratunkowych do mieszkania sąsiadki T. T. przyjechali funkcjonariusze Policji w osobach D. M. i B. F.. Policjanci wstępnie opatrzyli rany W. S. (1), a potem udali się do mieszkania, w którym pozostał R. S.. W związku z treścią relacji, którą funkcjonariusze usłyszeli od W. S. (1) na temat zachowania jej męża postanowili go zatrzymać. Gdy doszło do zatrzymania R. S. wypowiadał on wulgarne i obelżywe słowa pod adresem zatrzymujących go policjantów oraz zapowiadał, że ich	zeznania D. M.	21v, 254v-255	

<p>„załatwi”, zwolni z pracy, jak też kierował pod ich adresem groźby zabójstwa. W trakcie zatrzymania R. S. zachowywał się agresywnie, co spowodowało, że policjanci użyli wobec niego siły fizycznej i założyli mu kajdanki, a następnie udali się do SP ZOZ w K. w celu ustalenia stanu zdrowia zatrzymanego, a następnie zbadali już w komendzie stan jego trzeźwości, który wskazywał na stan upojenia alkoholowego.</p>			
<p>zeznania B. F.</p>	<p>26v, 255-256</p>		
<p>Protokół zatrzymania</p>	<p>7-8</p>		
<p>1.1.1., 1.1.2., 1.1.3.</p>	<p>Okolicznością wspólną dotyczącą wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów jest fakt, że w czasie ich popełnienia R. S. miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia, zaś zdolność do pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu nieznacznym. Upojenie alkoholowe w dacie czynu z I punktu aktu oskarżenia było upojeniem prostym, nie stwierdzono u niego choroby psychicznej, nie jest on upośledzony umysłowo, jest uzależniony od alkoholu. Ograniczona zdolność do pokierowania swoim postępowaniem</p>	<p>Opinia biegłych psychiatrów</p>	<p>93-97</p>

	<p>w nieznacznym stopniu wynika ze stwierdzonych u R. S. organicznych zaburzeń afektywnych i zaburzeń procesów poznawczych ((...) 10-FO6), ich medyczne rozpoznanie uzasadniają takie objawy, jak zaburzenia pamięci, męczliwość, lepkość tematyczna z zaburzeniami przeczutności uwagi, labilność emocjonalna, drażliwość, zaburzenia koncentracji uwagi – co wszystko z kolei ma związek z alkoholizmem R. S., jego wiekiem oraz chorobami somatycznymi.</p>		
<p>R. S. ma 79 lat, utrzymuje się z emerytury, ukończył 7 klas szkoły podstawowej, ukończył kursy zawodowe, cierpi na szereg chorób somatycznych związanych z wiekiem, w swoim środowisku uznawany jest za osobę nerwową, łatwo wpadającą w złość oraz wpadającą w ciągi alkoholowe. R. S. nie był karany.</p>	<p>Kwestionariusz wywiadu środowiskowego, dane osobopoznawcze</p>	86-88, 70	
<p>Dane o karalności</p>	92		
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

1.2.1.	R. S.	Czyn jak w pkt I wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
brak zamiaru dokonania zabójstwa	zeznania pokrzywdzonej, w których opisuje sposób działania oskarżonego i jego wypowiedź i zapowiedź dokonania zabójstwa.	j.w.	
1.2.2.	R. S.	Czyn jak w pkt II wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
akty przemocy oskarżonego wobec pokrzywdzonej przed 1991 r.	brak dowodów		
informacja na temat materiałów archiwalnych w Archiwum Państwowym w L. Oddział w K.	k. 284-287		
informacja z archiwum sądowego	k. 288-292		
akty zdrady małżeńskiej, których miała dopuszczać się pokrzywdzona	brak dowodów		
1.2.3.	R. S.	Czyn jak w pkt III wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

okoliczność polegająca na pobiciu oskarżonego przez interweniujących funkcjonariuszy policji	brak dowodów		
1. OCENA DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1. 1.1.2.	zeznania W. S. (1)	Wiarygodne. Świadek zeznaje szczerze, konkretnie i dość szczegółowo, zeznania w części dotyczącej odniesionych przez pokrzywdzoną obrażeń korelują z dowodami w postaci karty informacyjnej z (...), jak i opinią lekarską. Wskazać też należy, że pośrednio wiarygodność świadka potwierdzają zeznania jej sąsiadki T. T. oraz funkcjonariuszy policji, którym to pokrzywdzona bezpośrednio po zajściu relacjonowała jego przebieg.	
zeznania T. T.	Wiarygodne. Świadek zeznaje jasno i nie ma żadnych powodów do nieprawdziwego obciążania oskarżonego.		
opinia lekarska	Opinia opiera się na dokumentacji medycznej jest miarodajna, jasna i konkretna i jest przez to podstawą dokonanych		

	ustaleń w zakresie obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną.		
Karta informacyjna z (...) ZOZ w K.	Wiarygodna		
	Protokół oględzin narzuty	Z dowodu tego wynika, że na narzucie, którą zakryła się pokrzywdzona stwierdzono 4 rozcięcia o długości od 2 do 2,5 cm - potwierdza więc to sposób działania oskarżonego opisywany przez pokrzywdzoną	
	Opinia z zakresu badań genetycznych HE.B- (...)	Wiarygodna i miarodajna, z dowodu tego wynika, że ślady DNA zabezpieczone na nożu używanym przez oskarżonego pochodzą od pokrzywdzonej	
1.1.3	zeznania D. M.	Wiarygodne, jasne konkretne, spójne	
zeznania B. F.	Wiarygodne, jasne konkretne, spójne		
Protokół zatrzymania	Wiarygodny		
1.1.1 1.1.2 1.1.3	Opinia sądowo-psychiatryczna	Miarodajna i wiarygodna, opinia jest rzeczowa, jasna, konkretna i zupełna	
Dane o karalności i osobopoznawcze	Wiarygodne		
Wywiad kuratora	Wiarygodny		

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1.	Protokół badania trzeźwości pokrzywdzonej	Fakt, że pokrzywdzona była trzeźwa pozostaje bez większego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego - k. 3	
Opinia z zakresu badań genetycznych	Bez większego znaczenia, dowodzi ona że ślady krwi pozostawione na chusteczkach higienicznych używanych do tamowania krwotoku pokrzywdzonej zawierają jej DNA – k. 116-128		
Opinia z zakresu badań śladów daktyloskopijnych	Wobec nieprzydatności zabezpieczonych śladów do badań daktyloskopijnych – dowód bez znaczenia – k. 144-146		
1.1.2	zeznania W. S. (2)	świadek odmówił składania zeznań jako osoba najbliższa k. 256	
zeznania A. S.	świadek odmówił składania zeznań jako osoba najbliższa k. 256v		
zeznania D. S.	świadek odmówił składania zeznań jako osoba najbliższa k.254		

zeznania Z. S.	świadek odmówił składania zeznań jako osoba najbliższa k. 256		
karki świąteczne wysyłane oskarżonemu	bez znaczenia k. 314		
1.1.1 1.1.2 1.1.3	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 33, 41v-41, 46, 250-250v, 316v-317v	Nie można dać wiary oskarżonemu, kiedy zaprzecza sprawstwu wszystkich zarzucanych mu czynów. Zdaniem Sądu kwestionowanie przez oskarżonego faktów, na podstawie których stawia mu się zarzuty w niniejszej sprawie jest jedynie realizacją przyjętej linii obrony. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są jaskrawo sprzeczne z ustaleniami, które Sąd poczynił w oparciu o dowody, co do których nie miał żadnej wątpliwości. Oskarżonemu można jedynie dać wiarę co do bezspornych faktów pobytu pokrzywdzonej w Stanach Zjednoczonych i tego, że jego żona była mu w pełni oddana, i zapewniała mu niezbędną pomoc w pokonywaniu trudności życiowych związanych z jego wiekiem i stanem zdrowia.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I,II,III	R. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Ad I. Sąd uznał R. S. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zgodnie z treścią art. 148 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabija człowieka. Znamie „zabija człowieka” obejmuje każdy rodzaj zachowania prowadzący do pozbawienia człowieka życia. Istotą zabójstwa jest umyślne spowodowanie śmierci człowieka. W realiach przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że oskarżony dopuścił się opisanego przestępstwa, w jego formie stadialnej (art. 13 § 1 k.k.), tj. usiłowania. Niewątpliwie zachowaniem polegającym na zadawaniu pokrzywdzonej wielu ciosów nożem i to z dużą siłą, w okolice brzucha i kończyn oskarżony zmierzał do pozbawienia pokrzywdzonej życia. Potwierdza to również wcześniejsza zapowiedź zabójstwa swojej żony oraz kierowane do niej żądanie, aby się wyśpiewała.</p>			

Absolutnie pewne jest to, że oskarżony mimo nieznacznie zniesionej zdolności pokierowania swym postępowaniem, mógł zrozumieć potencjalny skutek swojego zachowania i godził się na śmierć swojej żony. Zamierzonego celu nie osiągnął jedynie z uwagi na obronę pokrzywdzonej, której ostatecznie udało się zabrać mu nóż i go odrzucić, a także okoliczność, że pokrzywdzoną przed poważniejszymi skutkami wszystkich ciosów nożem ochroniła narzuta, którą miała na sobie. Wobec tego, że skutkiem tego zachowania były obrażenia opisane w art. 157 § 2 k.k. należało przyjąć kumulatywną kwalifikację wskazanych przepisów.

Ad II. Z zeznań W. S. (1) wynika jednoznacznie, że nie jest ona w stanie podać dokładnej i precyzyjnej daty, od kiedy oskarżony zaczął się znęcać nad jej osobą. To co jednoznacznie wynika z jej zeznań to to, że pokrzywdzona pamięta, iż w 1990 roku wyjechała do Stanów Zjednoczonych na okres roku. Pojechała tam sama (k. 252v). Zeznania w tym zakresie korelują częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego, który stwierdził, że „żona w 1991 roku uciekła do Ameryki”. Uznając zatem, że z natury rzeczy zeznania

pokrzywdzonej na temat daty jej rocznego pobytu w Stanach Zjednoczonych są bardziej precyzyjne niż to co zapamiętał oskarżony – Sąd w oparciu o ten dowód poczynił ustalenie, że dopiero data powrotu pokrzywdzonej z tego wyjazdu jest momentem początkowym zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego w postaci znęcania. Podkreślić też należy, że nawet o ile wcześniej ze strony oskarżonego dochodziło do aktów przemocy nad osobą pokrzywdzonej to jednak nie jest ona w stanie ich już dokładnie opisać, ani przytoczyć na czym konkretnie polegały i jakie towarzyszyły im okoliczności, poza ogólnym stwierdzeniem, że „od początku małżeństwa były wyzwiska i różnie bywało” (k. 252). Ponadto uznać należy, że roczny okres separacji małżonków związany z wyjazdem pokrzywdzonej za granicę uniemożliwiał oskarżonemu realizację czynności wykonawczych czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. Oskarżony pozostał bowiem w kraju. Tym samym, gdyby cały okres znęcania zarzucanego oskarżonemu „rozdzielić” na dwa czyny z rocznym odstępem to i tak pierwszy z nich uległ już przedawnieniu (101 § 1 pkt 3 k.k.). Co więcej z archiwalnych dokumentów wynika, że

w latach osiemdziesiątych przeciw oskarżonemu toczyły się postępowania w sprawie o znęcanie (k. 284-292). Co też jest negatywną przesłanką do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za ten okres. Z tych więc względów Sąd dokonał zmiany opisu czynu (z art. 207 § 1 k.k.) przypisanego oskarżonemu w zakresie jego ram czasowych, przyjmując, że o ile nie ma dowodowych możliwości dokładnego ustalenia kiedy oskarżony rozpoczął realizację tego występku, to z całą pewnością miało to miejsce po powrocie pokrzywdzonej z zagranicy w roku 1991 r. Wspomniane zaś zarówno w wyjaśnieniach oskarżonego, jak i zeznaniach pokrzywdzonej krótsze kilkumiesięczne wyjazdy za granicę nie zmieniają jednak kształtu czasowego czynu przypisanego oskarżonemu z racji ich niewielkiej długości i faktu, że były to zazwyczaj ich wspólne wyjazdy. Wg art. 207 § 1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od

3 miesięcy do lat 5. Nie ma wątpliwości, że ofiarą zachowania oskarżonego była jego żona, a więc osoba najbliższa, oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim i miał fizyczną i psychiczną przewagę nad pokrzywdzoną. Stosując ten przepis w ustalonym stanie faktycznym zauważyć należy, że oskarżony dopuszczał się zarówno psychicznego, jak i fizycznego znęcania. Wskazują na to fakty w postaci zadawania pokrzywdzonej cierpień fizycznych, jak bicie, kopanie, szarpanie czy duszenie, a także przez oddziaływanie psychiczne, jak groźby, wyzywanie, poniżanie, urządzanie bezpodstawnych awantur, czy też niszczenie przedmiotów użytku domowego. Mając powyższe na uwadze nie ma wątpliwości, że zarzucane oskarżonemu zachowania wypełniają znamiona przestępstwa znęcania w obu formach. Było ono rozciągnięte w czasie i po wielokroć poszczególne akty agresji łączyły się z faktami nadużywania przez oskarżonego alkoholu. Z tych względów oskarżonemu w ramach czynu zarzucanego mu w II punkcie aktu oskarżenia przypisano popełnienie występku z art. 207 § 1 k.k. w zmienionym opisie gdy chodzi o czas jego trwania.

Ad III. Zgodnie z art. 226 § 1 k.k. kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. R. S. poprzez swoje zachowanie ewidentnie znieważył pokrzywdzonych funkcjonariuszy w osobach D. M. i B. F., co uczynił przez wypowiedanie pod ich adresem obraźliwych i znieważających słów. Niewątpliwym też dla oskarżonego był fakt, że wskazani policjanci nie przyszli do niego prywatnie, lecz wykonywali pracę funkcjonariuszy policji. Byli w pełnym umundurowaniu, przedstawili się i podali powód interwencji. Wiedział więc oskarżony, że jego działania skierowane są przeciwko funkcjonariuszom publicznym. Pokrzywdzeni zostali znieważeni podczas i w związku z pełnieniem swoich obowiązków, ponieważ zgodnie z poleceniem przełożonego udała się na miejsce wezwania i dokonywali zatrzymania oskarżonego w ramach koniecznej interwencji policyjnej. Tym samym działanie

oskarżonego wyczerpało znamiona czynu zabronionego z art. 226 §1 k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. S.	I	I	<p>Podstawową okolicznością obciążającą oskarżonego jest bardzo duża społeczna szkodliwość czynu wynikająca z dokonania zamachu na najważniejsze w hierarchii dóbr chronionych prawem dobro w postaci ludzkiego życia. Bardzo karygodne jest też to, że czynu tego oskarżony dopuścił się wobec jego wiernej oddanej mu żony, która pozostaje z nim w związku od 1964 roku. Dlatego już to samo przemawia za uznaniem, że jego czyn musi się spotkać z dobitną reakcją karną i wykluczone jest przy jego ocenie jakiegokolwiek pobłażanie. Fakt, że oskarżony działał pod wpływem alkoholu Sąd przyjął za dodatkową okoliczność obciążającą.</p> <p>Mimo to w sprawie orzeczono karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a to z uwagi na inne okoliczności, które nie dają podstaw do ferowania surowszej kary, pomimo zasadniczej karygodności przypisanej oskarżonemu zbrodni. Uwzględnić tutaj należy fakt nieznacznie zniesionej zdolności pokierowania swoim postępowaniem,</p>

			<p>wynikającej także ze stanu zdrowia i poważnego wieku oskarżonego. O ile więc okoliczności te nie mogą ekskulpować winy oskarżonego to jednak muszą znaleźć przełożenie przy wymiarze kary. Sam bowiem zaawansowany wiek oskarżonego nie uzasadnia w tej sytuacji wymierzenia surowszej kary. Uwzględnić też należy, że czyn, którego dopuścił się oskarżony został popełniony w formie usiłowania, a pokrzywdzona nie odniosła istotnie poważnych obrażeń. Z tych względów Sąd uznał, iż kara 8 lat pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Zdaniem Sądu taka kara będzie realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz odpowiadać społecznemu poczuciu sprawiedliwości.</p>
II	II	<p>Przy wymiarze kary za występki znęcania brał Sąd pod uwagę długość trwania tego przestępstwa, intensywność i sposób działania oskarżonego, jak też specyfikę przejawów aktów agresji oraz psychicznego nękania pokrzywdzonej.</p> <p>Okolicznością najbardziej obciążającą jest fakt, że zachowanie oskarżonego</p>	

		<p>trwało niemal 30 lat. W tym czasie oskarżony będąc całkowicie bezkrytyczny wobec swojego nałogu oraz swojego podejścia do żony całkowicie ją sobie podporządkował i to do tego stopnia, że pogodziła się ona ze swym losem i prawie nikomu nie mówiła o zachowaniu męża, godząc się na tak złe traktowanie. Z tych więc względów także i za taki czyn oskarżony nie może liczyć na pobłażliwe potraktowanie, i choćby z samego względu na długość trwania przestępstwa znęcania, wymierzona kara powinna być zbliżona do górnej granicy ustawowego zagrożenia. Stąd też biorąc także pod uwagę stopień udrczenia pokrzywdzonej oraz to, że jest ona również osobą w podeszłym wieku orzeczono wobec oskarżonego karę 4 lat pozbawienia wolności.</p>	
III	III	<p>Wymierzając oskarżonemu karę za czyn z art. 226 § 1 k.k. Sąd uznał, że w tym wypadku adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy jej wymiarze brał Sąd pod uwagę treść wypowiedzianych obelg, sposób działania oskarżonego, jak też i fakt, że zachowanie</p>	

		<p>oskarżonego nie było w żaden sposób sprowokowane przez pokrzywdzonych, którzy działali w celu ujęcia sprawcy poważnego przestępstwa – tym samym zachowanie oskarżonego niesie w sobie istotny ładunek społecznej szkodliwości, którego stopień należy określić jako znaczny, co w tych okolicznościach uzasadnia wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
IV	I, II, III	<p>Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Z treści art. 86 § 1 k.k. wynika zaś, że Sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 20 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że dolną granicą kary łącznej byłaby kara 8 lat i miesiąca pozbawienia wolności, górną zaś 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod</p>	

		uwagę związek wszystkich tych przestępstw oraz powołane już wyżej okoliczności dotyczące wymiaru kar jednostkowych Sąd uznał, że wystarczającą i adekwatną karą łączną będzie kara 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. S.	V	IV	Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. oskarżonemu zaliczono na poczet kary okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania.
VI	VI	Wobec tego, że przedmiot w postaci noża kuchennego należy do pokrzywdzonej i jest już zbędny w dalszym postępowaniu należało go jej zwrócić.	
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego,			

zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa, a to z uwagi na jego sytuację materialną. Oskarżony utrzymuje się z emerytury, jest schorowany i ma przed sobą konieczność odbycia długiej kary pozbawienia wolności, która i tak uniemożliwi mu osiągnięcie dodatkowego dochodu pozwalającego na opłacenie kosztów sądowych.	
1.Podpis		
Bartosz Kamieniak Mirosław Brzozowski		